

Книга Даниїла - Номер сто один

Посланець Завіту: від очищення до чистки

Jeff Pippenger

2024-02-29

Тиждень, протягом якого Христос підтвердив завіт, означав період від Його хрещення до того, як Христос у небесному святилищі підвівся під час побиття Стефана камінням.

А він, повний Святого Духа, пильно дивився в небо й побачив славу Божу та Ісуса, Який стояв праворуч Бога, і сказав: Ось, бачу небеса відкриті й Сина Людського, що стоїть праворуч Бога. Тоді вони закричали гучним голосом, затулили вуха й одностайно кинулися на нього, і, вигнавши його з міста, каменували його; а свідки поклали свої одежі біля ніг юнака на ім'я Савл. І каменували Степана; він призивав Бога й казав: Господи Ісусе, прийми дух мій. І, упавши навколішки, крикнув гучним голосом: Господи, не залічи їм цього гріха. І, промовивши це, він заснув. Дії 7:55-60.

Коли Стефана побили камінням і Михайло підвівся, євангеліє прийшло до язичників, бо до того часу євангеліє поширювалося лише серед юдеїв.

Тоді, сказав ангел: «Він зміцнить завіт з багатьма на один тиждень [сім років]». Протягом семи років після того, як Спаситель розпочав Своє служіння, Євангеліє належало проповідувати насамперед юдеям; три з половиною роки — Самим Христом, а згодом — апостолами. «У середині тижня Він припинить жертву й приношення». Даниїла 9:27. Навесні 31 року н. е. Христос, істинна жертва, був принесений у жертву на Голгофі. Тоді завіса храму розірвалася надвоє, свідчаючи, що святість і значення жертвовного служіння відійшли. Настав час, щоб земні жертви та приношення припинилися.

Один тиждень — сім років — завершився у 34 р. н. е. Тоді побиттям камінням Степана юдеї остаточно засвідчили своє відкинення Євангелія; а учні, розсіяні через переслідування, «ходили й усюди проповідували слово» (Дії 8:4); і незабаром Савл, переслідувач, навернувся і став Павлом, апостолом для язичників. Бажання віків, 233.

У 34 році священний тиждень (дві тисячі п'ятсот двадцять днів) закінчився, і стародавній Ізраїль був розлучений із Богом; їхній час випробування повністю завершився. Відтоді відплата для стародавнього Ізраїлю за відкинення завіту та за розп'яття Сина Божого підпала під Божий виконавчий суд. Бог у Своїй довготерпеливій милості відклав знищення Єрусалима до облоги й руйнування з 66 по 70 рік н. е.

Вірші дев'ятого розділу книги Даниїла, які визначили тиждень, коли Христос підтвердив заповіт, також вказують, що язичницький Рим (князь, який має прийти) знищить місто і святиню; але Бог у Своему довготерпінні та милості дозволив дітям стародавнього Ізраїлю час, щоб почути Євангеліє і ухвалити рішення, як це робили їхні батьки під час семирічного періоду служіння Христа та Його учнів серед них.

«Протягом майже сорока років після того, як Сам Христос проголосив загибель Єрусалима, Господь відстрочував Свої суди над містом і народом. Дивовижним було довготерпіння Бога щодо тих, хто відкидав Його Євангеліє, і вбивць Його Сина. Притча про неплодне дерево відображала Боже поводження з юдейським народом. Прозвучав наказ: «Зрубай його; навіщо воно марно займає землю?» (Луки 13:7), але Боже милосердя пощадило його ще на деякий час. Серед юдеїв ще було багато таких, які не знали про характер і служіння Христа. А діти не користувалися нагодами і не отримали того світла, яке їхні батьки відкинули. Через проповідь апостолів і їхніх співпрацівників Бог дав би світлу засяяти над ними; вони мали б змогу побачити, як сповнилися пророцтва не лише в народженні та житті Христа, а й у Його смерті та воскресінні. Діти не були засуджені за гріхи батьків; але коли, маючи знання про все світло, дане їхнім батькам, діти відкидали додаткове світло, дароване їм самим, вони ставали співучасниками батьківських гріхів і довершували міру свого беззаконня.»

Довготерпіння Бога щодо Єрусалима лише утвердило юдеїв у їхній упертій нерозкаянності. У своїй ненависті та жорстокості до учнів Ісуса вони відкинули останню пропозицію милості. Тоді Бог забрав від них Свою охорону і забрав Свою стримувальну силу від Сатани та його ангелів, і нація була залишена під контролем вождя, якого вона обрала. Її діти знехтували благодаттю Христа, яка дала б їм змогу підкорити свої злі пориви, а тепер вони взяли гору. Сатана розбурхав найлютіші й найниціші пристрасті душі. Люди не міркували; вони були поза розумом — керовані імпульсом і сліпою люттю. У своїй жорстокості вони стали сатанинськими. У родині й у нації, як у найвищих, так і в найнижчих верствах, панували підозра, заздрість, ненависть, чвари, бунт, вбивство. Ніде не було безпеки. Друзі й рідні зраджували одне одного. Батьки вбивали своїх дітей, а діти — своїх батьків. Правителі народу не мали сили керувати самими собою. Нестримні пристрасті робили їх тиранами. Юдеї прийняли лжесвідчення, щоб засудити невинного Сина Божого. Тепер фальшиві обвинувачення робили непевними їхні власні життя. Своїми вчинками вони вже давно говорили: «Нехай Святий Ізраїлів перестане бути перед нами». Ісаїя 30:11. Тепер їхнє бажання було виконане. Страх Божий більше їх не тривожив. Сатана стояв на чолі нації, а найвищі світські та релігійні власті були під його владою. Велика боротьба, 27, 28.

Як Посланець Заповіту, Христос спочатку звертався виключно до юдеїв. У 34 році, під час побиття Стефана камінням, Євангеліє відтоді було звіщене язичникам, і настав час Божого виконавчого суду, хоча Бог у Своїй милості відклав цей момент приблизно на сорок років.

Як Посланець Завіту, на виконання третього розділу книги Малахії, Христос двічі очистив храм. Він зробив це в період, який був особливо відведений для завітного народу, якого тоді Бог минав і з яким розлучався, а також для тих, хто згодом мав стати новим обраним народом. Коли той період завершився, розпочався час Божого виконавчого суду. Іван Хреститель був вісником, який приготував шлях для Христового діла зі створення нового обраного народу, з яким Він укладе завіт.

Два очищення храму були наочними уроками, що вказували на Христову працю з очищення храму душі. Коли Посланець Заповіту раптово приходить у третьому розділі Малахії, Він

очищує синів Левія та звільняє їх від скверни з метою приготування приношення, як у давні дні.

Але хто витримає день його приходу? І хто встоїть, коли він з'явиться? Бо він — як вогонь плавильника і як луг пральників. І сяде, немов плавильник і очищувач срібла, і очистить синів Левія та переплавить їх, як золото й срібло, щоб вони приносили Господу приношення в праведності. Тоді буде приношення Юди та Єрусалима приємним Господу, як за давніх днів і як у попередні роки. Малахії 3:2–3.

Третій розділ Малахії та два очищення храму представляють досконалість віри синів Левія, яка здійснюється Посланцем Заповіту. Досконалість віри синів Левія представлена очищенням золота.

У всіх, хто має будь-який вплив у санаторії, має бути підпорядкування Божій волі, смирення себе та відкриття серця для дорогоцінного впливу Духа Христового. Золото, випробуване в огні, символізує любов і віру. Багато хто майже позбавлений любові. Самодостатність засліплює їх і не дає побачити їхню велику потребу. Є безперечна необхідність у щоденному наверненні до Бога, у новому, глибокому та щоденному досвіді релігійного життя. Свідчення, том 4, 558.

Третій розділ книги Малахії та два очищення храму відображають довершеність розуміння зростання знання серед мудрих, тобто синів Левія, яке здійснюється Посланцем Заповіту. Довершеність синів Левія представлена очищенням срібла.

Слова Господні — чисті слова: як срібло, випробуване в глиняній печі, очищене сім разів. Псалом 12:6.

Посланець Заповіту мав очистити синів Левія як срібло й золото. Слово Боже є тим, що очищує, бо бути очищеним — це бути виправданим і освяченим.

Освяти їх істиною Твоєю: слово Твоє — істина. Івана 17:17.

Іван Хреститель був вісником, який приготував шлях для Вісника Заповіту в першому сповненні третього розділу книги Малахії, а його вістка в цьому відношенні мала чотири складові. Його праця включала окреслення праці очищення, яку мав звершити Вісник Заповіту, і те, що звершене очищення було зображене як акт вимітання току. Він указав, що колишній вибраний народ тоді вже перебував у процесі відкинення. Він також подав Лаодикійське послання Божому народові, тим самим показуючи їм їхні гріхи та гріхи їхніх батьків. Усі ці реалії він помістив у контекст «грядущого гніву». Праця вісника, який готував шлях, була працею того, хто ніколи не здобував освіти в освітній системі народу, який відкидали.

В особі Івана Хрестителя Господь підняв Собі посланця, щоб приготувати дорогу Господню. Він мав нести світові безкомпромісне свідчення, докоряючи та засуджуючи гріх. Лука, проголошуючи його місію та служіння, каже: «І він піде перед Ним у дусі й силі Іллі, щоб навернути серця батьків до дітей, а непокірних — до мудрості праведних; щоб приготувати народ, приготовлений для Господа» (Луки 1:17).

Багато з фарисеїв і саддукеїв прийшли на хрещення Івана, і, звертаючись до них, він сказав: «Поріддя гадюче, хто остеріг вас утекти від майбутнього гніву? Отож приносьте плоди, гідні покаяння; і не думайте казати в собі: Ми маємо Авраама за батька; бо кажу вам, що Бог може з цих каменів підняти дітей Авраамові. А вже й сокира прикладена до коріння дерев; отож кожне дерево, що не приносить доброго плоду, зрубується й укидається у вогонь. Я ж хрещу вас водою на покаяння; але Той, що йде за мною, сильніший за мене; я недостойний понести Його взуття; Він хреститиме вас Духом Святим та вогнем; лопата в Його руці, і Він ретельно очистить тік Свій, і збере пшеницю Свою до клуні; а половину попалить негасимим вогнем» (Матвія 3:7-12).

Голос Івана лунав, мов сурма. Його дорученням було: «Оголоси Моему народові їхні переступи, а домові Якова — їхні гріхи» (Ісаія 58:1). Він не здобув людської освіти. Бог і природа були його вчителями. Але для приготування шляху перед Христом був потрібен такий, хто мав достатню відвагу, щоб його голос був почутий, подібно до пророків давнини, закликаючи зіпсований народ до покаяння. Вибрані послання, книга 2, 147, 148.

Вільям Міллер був другим посланцем, який приготував шлях для Посланця Заповіту, а його особу та діяльність прообразив Іван Хреститель.

«Тисячі були приведені до того, щоб прийняти істину, яку проповідував Вільям Міллер, а служителі Божі були підняті в дусі та силі Іллі, щоб проголошувати вістку. Подібно до Івана, Предтечі Ісуса, ті, хто проповідували цю урочисту вістку, вважали за необхідне покласти сокиру при корені дерева й закликати людей приносити плоди, гідні покаяння». Ранні твори, 233.

Прискіпливих юдеїв за часів Христа схилили повірити у фальшиву вістку про Месію. "Месія" — це єврейське слово, відповідник грецького слова "Христос", що означає "помазаний".

Слово, яке Бог послав дітям Ізраїля, звіщаючи мир через Ісуса Христа: (Він — Господь усіх:) Те слово, кажу, ви знаєте, яке було проголошене по всій Юдеї і почалося від Галілеї після хрещення, яке проповідував Іван; як Бог помазав Ісуса з Назарету Святим Духом та силою; який ходив, творячи добро і зціляючи всіх, пригноблених дияволом; бо Бог був з ним. Дії 10:36-38.

І «Месія», і «Христос» означають «Помазанця». Христос був помазаний під час Свого хрещення, тож технічно Він не був Месією чи Христом до Свого хрещення. Його хрещення пророчо співвідноситься зі сходженням ангела в десятому розділі книги Об'явлення, який зійшов 11 серпня 1840 року, а також зі сходженням могутнього ангела з вісімнадцятого розділу Об'явлення, який зійшов 11 вересня 2001 року. Три пророчі віхи вказують на вияв Святого Духа в пізньому дощі.

Прискіпливі юдеї дотримувалися хибного уявлення, фальшивого пророчого послання, ніби Месія встановить буквальне земне царство, у якому народ Ізраїлю правитиме світом. Це було фальшиве послання, що обіцяло «мир і процвітання».

Послання Вільяма Міллера мало два головні елементи. Першим було застосування часових пророцтв, які вказували на очищення святилища, а другим — його відкинення католицького тлумачення тисячоліття, до віри в яке схилилися протестанти. Цей хибний погляд на тисячоліття, який описували як тисячу років миру та процвітання, знаходив своє відображення в хибному уявленні про царство Месії, якого дотримувалися прискіпшливі юдеї.

Ті двоє свідків викривають підроблене послання пізнього дощу, що обіцяє "мир і добробут", у третьому й остаточному виконанні історії вісника, який готує шлях для Посланця Заповіту, щоб Він раптово прийшов до Свого храму. Те фальшиве послання пізнього дощу визначене як послання "мир та безпека", на протигагу посланню Івана Хрестителя, який проголошував, що "кожне дерево, яке не приносить доброго плоду, буде зрубане й кинене у вогонь", коли настане "гнів, що має прийти". Це також було виражено в твердженні Міллера, що не буде тисячі років миру, як учить католицизм, бо коли Господь повернеться, Він знищить землю сьйвом Свого приходу.

А вам, що терпите утиски, — полегша разом із нами, коли Господь Ісус з'явиться з неба зі Своїми могутніми ангелами, у полум'яному вогні, чинячи відплату тим, хто не знає Бога й не кориться Євангелію Господа нашого Ісуса Христа; вони зазнають карі — вічної погібелі — від лица Господнього та від слави сили Його. 2 Солунян 1:7-9.

Перші два вісники, які підготували Посланця Заповіту, щоб він вступив у заповіт із новим вибраним народом, показують, що фальшиве послання пізнього дощу «мир та безпека», сформульоване у третьому поколінні лаодикійського адвентизму, було задумане Сатаною, аби перешкодити лаодикійському адвентизму у четвертому поколінні визнати роль ісламу, як це представлено у третьому «Горе».

У процесі очищення, який звершується для тих, кого представляють сини Левія, Той, Хто приходить після Івана Хрестителя, мав ретельно вимести й «очистити» Свій тік віялом, що в Його руці. Це діло звершується Його Словом.

"Віяло Його в руці Його, і Він дочиста очистить тік Свій, і збере пшеницю Свою до житниці." Матвія 3:12. Це був один із періодів очищення. Словами істини полова відділялася від пшениці. Бо вони були надто марнославні й самоправедні, щоб прийняти докір, занадто прив'язані до світу, щоб прийняти життя смирення, багато хто відвернувся від Ісуса. Багато хто й досі чинить так само. І сьогодні душі випробовуються так само, як і ті учні в синагозі в Капернаумі. Коли істина доходить до серця, вони бачать, що їхнє життя не відповідає волі Божій. Вони бачать потребу в цілковитій зміні самих себе; але не бажають узятися за справу самозречення. Тому вони гніваються, коли їхні гріхи викриваються. Вони відходять, ображені, так само, як учні залишили Ісуса, нарікаючи: "Жорстке це слово; хто може його слухати?" Бажання віків, 392.

Вістка пізнього дощу — це «спір» другого розділу Авакума, і це слова істини, що відділяють полово від пшениці. Це відділення є очищенням, звершеним Посланцем

Заповіту. В історії міллерітизму вістка з восьмого розділу книги Даниїла, вірша чотирнадцятого, спричинила очищення, коли спершу зазнала невдачі й привела до часу зволікання другого розділу Авакума та до притчі про десять дів у двадцять п'ятому розділі Євангелія від Матвія. Коли вістка Опівнічного Крику зрештою сповнилася 22 жовтня 1844 року, це спричинило ще більше очищення. Тоді раптово з'явився Посланець Заповіту й розпочав остаточне очищення та очищування. Рух, що пройшов через перші два з трьох очищень і просіювань, не витримав третього й був відправлений у пустелю Лаодикії в 1863 році.

У міллеритській історії протестанти спочатку були очищені словами істини, після цього рух першого ангела був очищений з приходом третього випробувального послання. Але ті, хто були будівничими міллеритського храму протягом сорока шести років — із 1798 по 1844 рік, не витримали третього випробування, яке настало 22 жовтня 1844 року, хоча вони повністю сповнили притчу про десять дів.

Багато тих, хто вийшов назустріч Женихові під впливом вісток першого й другого ангелів, відкинули третю — останню випробувальну вістку, призначену для світу, і подібну позицію займають, коли пролунає останній заклик.

"Кожну деталь цієї притчі слід ретельно вивчити. Ми представлені або мудрими, або нерозумними дівами." Review and Herald, 31 жовтня 1899 року.

Пророча історія, що почалася з приходом третього ангела 22 жовтня 1844 року, виявилася невдачею і завершилася повстанням 1863 року. До 1850 року сестра Вайт написала наступне послання.

Господь дав мені видіння 26 січня, про яке я розповім. Я бачив, що деякі з Божого народу були нерозумні й дрімотні; були лише напівпробуджені і не усвідомлювали часу, в який ми тепер живемо; і що 'чоловік' із 'щіткою для бруду' увійшов, і що деякі були під загрозою бути змітеними. Я благав Ісуса їх урятувати, пощадити їх ще трохи і дати їм побачити свою жахливу небезпеку, щоб вони встигли приготуватися, перш ніж стане назавжди запізно. Ангел сказав: 'Загибель наближається, як могутній вихор.' Я благав ангела змилюватися і спасти тих, які любили цей світ, були прив'язані до свого майна і не хотіли відірватися від нього та пожертвувати ним, щоб прискорити посланців на їхньому шляху, аби нагодувати голодних овець, які гинули через брак духовної їжі.

Коли я бачив бідні душі, що вмирили через брак нинішньої істини, а деякі, які заявляли, що вірять істині, дозволяли їм помирати, утримуючи необхідні засоби для провадження Божої справи, це видовище було надто болісним, і я благав ангела відвернути його від мене. Я бачив, що коли справа Божа вимагала частини їхнього майна, вони, подібно до юнака, який прийшов до Ісуса [Матвія 19:16–22.], відходили засмучені; і що незабаром навальний бич пронесеться і змете все їхнє майно, і тоді вже буде запізно жертвувати земними благами й нагромаджувати скарб на небі. Review and Herald, 1 квітня 1850 р.

У 1850 році чоловік із щіткою для сміття вже прибув. 22 жовтня 1844 року Посланець Заповіту раптово прийшов до Свого храму, і Він розпочав працю очищення та очищення

синів Левія.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Сьогодні душі випробовуються й перевіряються, і багато хто проходить тим самим шляхом, протоптаним тими, що відступили від Христа. Коли їх випробовує Слово, вони відкидають Божественного Учителя. Коли їх докоряють за те, що їхнє життя не узгоджується з істиною та праведністю, вони відвертаються від Спасителя; і їхнє рішення, як і рішення ображених учнів, ніколи не переглядається. Вони більше не ходять із Христом. Так виконуються слова: «Лопата в руці Його, і Він досконало очистить тік Свій і збере пшеницю Свою до житниці». Знаки часу, 15 травня 1901.